

31 năm sau chiến tranh

SUY TƯ VỀ BIÊN CỐ 30 THÁNG TƯ, 1975

Lời giới thiệu: Mời quý thân hữu đọc một bài viết thật cảm động của Nguyễn Minh Tâm/NaUy, mà bài này Lúa9 sưu tầm từ net năm 2006, và đã lược dịch sang Đức ngữ. Xin phép tác giả post vào đây cho mọi người cùng đọc suy tư của anh, và xin quý thân hữu tiếp tay phổ biến cho người Đức càng nhiều càng tốt. Cảm ơn -- (Lúa9)

Lúc tôi mới vừa 10 tuổi, tôi được theo cùng với mẹ tôi đoàn tụ gia đình với anh và chị tôi ở Na Uy đã làm giấy bảo lãnh. Anh chị tôi đã cùng với một người cậu chạy trốn vượt ra biển khơi và đã được đất nước Na Uy tận vùng Bắc Âu bảo bọc lo lắng. Ngày nay nơi ấy đã trở thành quê hương thứ hai của họ.

Bất chợt khoảng vài năm sau đó, tôi gặp một người quen của bố tôi, bác Đáng, tại buổi chợ Tết Nguyên Đán, mà hội Người Việt Tỵ Nạn hằng năm vẫn thường hay tổ chức. Bác Đáng ngày xưa là nhân viên cao cấp dưới sự chỉ huy của bố tôi trong quân đội; và qua lời bác kể lại chúng tôi mới được biết rõ hơn về cái chết tức tưởi của bố tôi trong thời buổi giao tranh.

Bác Đáng kể rằng, trong những ngày tang thương khốc liệt nhất trước khi miền Nam thất thủ vào tay quân đội miền Bắc, thì nơi chiến trường bố tôi vẫn còn đang cầm cự cùng với đại đội của mình, mà nhiệm vụ là phòng thủ Quốc lộ Số 1. Trong khi đó, sự tấn công phía bên của Việt cộng ngày càng dồn dập tiến sâu vào Sài Gòn hơn.

Biết là không thể bảo vệ nổi chiến khu, số đông quân lính của người đã bị trọng thương và vong mạng; một trong số người chết vô danh đó có bố tôi. Bác Đáng kể lại, trong lúc nguy biến nhất bố tôi rất quan tâm cho số mệnh của quân nhân mình mà quên chính bản thân mình đi. Hầu tránh khỏi sự tổn hao quân lính thêm nữa, bố đã nói với bác Đáng, ông hãy rút quân mình về chốn bình yên và tạm dừng quân nơi đó chờ đợi. Bố tôi sẽ ở lại giữ chiến khu với vài đồng đội đến phút cuối cùng. Bác Đáng hiểu ý bố tôi và rất đau lòng, nhưng bắt buộc bác phải tuân lệnh bố tôi là rút quân đi. Thế là từ đó bác Đáng từ biệt bố và không bao giờ gặp lại ông nữa.

Như đa số tù nhân bị bắt trong trại học tập cải tạo, bác Đáng gặp gỡ một vài người đồng đội cũ xưa kia của mình. Họ kể lại cho bác nghe, sau khi bác rút quân đi, bố tôi đã dí súng vào đầu mình và tự sát; trước khi quân đội Cộng sản miền Bắc tràn vào. Bố đã vinh danh tự sát vì lý tưởng dân tộc còn hơn là để lọt vào tay của Cộng sản miền Bắc làm tù nhân.

Sau nhiều năm bị giữ trong học tập cải tạo vì đã mang danh lính nguy quyền, đã nhiều lần bác tìm cách vượt ngục. Cho đến khi được thả ra bác tìm manh mối với một số người vượt biên bằng con thuyền gỗ đánh cá nhỏ nhoi. Và trong chuyến vượt đại dương đó, bác may mắn được phái đoàn Na Uy cứu vớt và được đưa về xứ Bắc Âu sinh sống cho đến ngày hôm nay.

Mặc dù từ lâu đã biết rằng bố tôi đã không còn có mặt trên cõi đời này nữa, nhưng khi nghe qua cái chết hào hùng của bố tôi. Một sự thật, một cú sốc quá lớn cho mẹ, chưa bao giờ tôi thấy bà buồn như thế. Bà trở nên ốm nặng.

Một ngày kia bà nói với các con: "Các con ạ, mẹ muốn nói với các con rằng, chúng ta nên lấy ngày 30 tháng 4 năm 1975 làm ngày tử vong của bố, ngày giỗ cho bố, cho tất cả những người đã xả thân mình

công hiến cho quê hương tiền đồ dân tộc, đã đối đầu với cộng sản vô thần miền Bắc và dũng cảm hy sinh." Tôi, thằng con trai còn thơ dại, nghe qua tôi rất buồn bực. Kỷ niệm duy nhất còn lại của bố dành cho tôi là một bức hình nho nhỏ của người. Ông nhìn rất đẹp nét, uy nghi trong bộ đồ trận. Tấm ảnh này mẹ tôi ôm ấp như gia tài quý giá, trong tấm hình ấy bà mặc Áo dài cười âu yếm đứng bên cạnh bố tôi.

Thời gian qua rất nhanh, tôi dần dần trưởng thành, và vào học ở trường trung học tỉnh. Trong trường học chúng tôi học về rất nhiều tài liệu về Chiến tranh Việt nam và sự tham dự của người Mỹ trong chiến trường Việt nam. Ngoài ra trong giờ lịch sử họ không đá động một tý gì về sự xung kích giữa hai miền Nam Bắc Việt nam cả. Xã hội chủ nghĩa miền Bắc, còn trong miền Nam Việt nam là theo chủ nghĩa Cộng Hòa.

Tôi biết, là người của miền Nam Việt nam, chúng tôi đã bị đọa đày rất nhiều từ khi chiến tranh Nam Bắc bùng nổ. Đó cũng là động cơ thúc đẩy tôi tìm đến bác Đáng, tôi muốn bác hãy kể lại sự thật cuộc chiến cho tôi nghe, vì tuổi ngây thơ, tôi đã không hiểu gì nhiều. Là người chứng nhân còn sót lại sau cuộc chiến, dĩ nhiên là bác biết rất rành, nhất là bác lại đã từng nằm gai nếm mật với bố tôi ngoài sa trường. Tôi chờ đợi, tuy đã xa nhà, chiến tranh đã lùi vào dĩ vãng nhưng bác vẫn quan tâm hằng ngày về thời sự đất nước. Bác Đáng nói, bác rất vui mừng khi thấy tôi, một đứa trẻ lớn lên tại hải ngoại lại có ý thích đi tìm tòi về cội nguồn và tình hình quê hương mình như thế.

Qua lời kể của bác Đáng, càng ngày tôi càng hiểu rõ hơn về cuộc chiến tranh Nam Bắc tương tàn, nhờ tình yêu quê hương của bác làm tình yêu đối với quê hương dân tộc trong tôi ngày càng gia tăng. Bác Đáng đã thay bố tôi truyền cho tôi thêm nghị lực, trách nhiệm và sự hy sinh giống như những người lính quốc gia anh dũng quên mình giữ yên bờ cõi. Cho đến một ngày tôi hỏi bác Đáng, xem bác có thể giúp tôi để làm một ngày Văn Hóa Việt nam trong trường tôi đang học được không? Nghe qua bác khen ý kiến tôi hay. Vào ngày Việt nam đó ban giám hiệu trường và toàn thể học sinh nam nữ chăm chú lắng nghe.

Bây giờ họ đã hiểu, vì lý do gì mà người Việt nam phải xuống thuyền ra biển và bỏ nước ra đi. Từ đó tôi gặp bác Đáng thường hơn. Tôi học tập nơi bác cách thức thế nào để người Việt phục vụ nước Việt cho hữu hiệu. Tôi biết về sự chà đạp nhân quyền, những cái mà nhà nước đang áp bức trên toàn dân. Đã thúc đẩy tôi nhiều hơn.

Tôi vào học trường đại học. Tôi quá bận rộn với chuyện học hành thi cử tương lai của mình, tuy nhiên trong đầu tôi lúc nào cũng suy nghĩ, làm thế nào để chúng ta người Việt càng ngày phải đưa nước Việt lên hàng tiến bộ hơn là đời sống bấp bênh của người dân hiện tại trong nước. Mẹ tôi hay giúp ý kiến cho tôi, khuyên và bày vẽ cho tôi, và tôi đã thấy rõ, chỉ có con đường vạch ra một Phong Trào Cách Mạng cho một nền Tự Do và Dân Chủ thật sự mà thôi.

Kể từ biến cố 30 tháng 4 năm 1975 cho đến nay, 31 năm sau sự cưỡng chiếm được miền Nam của cộng sản Hà nội; nước Việt trở thành một nước Cộng sản, được điều hành bởi một đảng độc tài duy nhất, mà đảng Cộng sản này bị lệ thuộc vòng ảnh hưởng của Tàu phương Bắc rất mạnh. Xã hội chủ nghĩa Việt nam muốn chuyển biến nền Kinh Tế Đổi Mới bề ngoài càng nhanh càng tốt, để xoa dịu lòng dân, để người dân qua đó mà quên đi cơ khổ mà họ đang gánh chịu.

Cái âm mưu của sự Đổi Mới ấy là, làm sao cho người dân quên hết những đau thương thiếu thốn sau chiến tranh và cảm thấy an tâm trong chế độ xã hội chủ nghĩa có một cuộc sống phóng khoáng vui tươi. Qua những cảnh ăn chơi vui thú giàu có tạm bợ mà có vẻ như đang sống trong một cuộc đời Độc Lập và trong Tự Do thật sự. Nhảy nhót, sắc đẹp, học thêm ngoại ngữ và nét đoan trang thùy mị trở thành những

điều kiện hàng đầu trong cuộc sống. Ngờ đâu là đầy đầy những bất công tham nhũng, văn hóa đòi trụ, nạn buôn người xảy ra nhan nhản, các cô gái bị dụ dỗ bán ra nước ngoài làm điếm.

Ngày xưa người Việt miền Bắc đánh nhau với người Việt miền Nam. Việt cộng luôn luôn đòi hỏi "Độc Lập" với hàng triệu triệu xác người chết phải trả giá vì hai chữ Tự Do, thì bây giờ chính họ đã đem lại cho dân tộc Việt những gì mà chính họ đã hô hào chửi bới và xua đuổi. Ngày xưa họ tuyên dương là thắng Mỹ thắng Ngụy nhào, nay vì tình hình kinh tế trong nước, lại cũng chính họ vác mặt sang Hoa Kỳ xin liên hệ mật thiết trở lại với anh Mỹ.

Đời sống trong nước nào có gì là tự do mà nói, ngay cả vụ viết lách còn bị kiểm điếm. Hầu hết các chuyện thật xảy ra trong nước đều bị bưng bít và kiểm duyệt, cấm phổ biến. Ai viết lên những sự thật có hại đến uy tín lãnh đạo sẽ bị bắt bớ và trừng phạt. Khẩu hiệu của nước Xã hội chủ nghĩa là "Đảng vì Dân", nhưng sau vụ tàn sát hàng ngàn sinh viên tại Thiên An Môn bên Trung quốc nơi công trường Tự Do, thì người Việt ở bên Việt nam hoàn toàn không hay biết tới.

Để tưởng nhớ tới những cái chết vô danh của người lính hy sinh vì lý tưởng quốc gia và tưởng nhớ tới hàng triệu người bỏ mình trên biển cả trên đường tìm Tự do, tôi xin kêu gọi đồng bào trong cũng như ngoài nước, hãy cùng nhau đấu tranh dành một nền Tự Do cho đất nước khỏi ách cộng sản và cùng chung vai xây dựng đất Việt phú cường. Chỉ có thể giấc mơ Tự Do và Dân Chủ của nước mình mới trở thành sự thật được.

(Bài này Lúa9 sưu tầm từ net năm 2006)

Bản Đức ngữ

31 Jahre nach Kriegsende – Gedenken an das Desaster 30.4.75 in Süd Vietnam

Als ich 10 Jahre alt war, durfte ich mit meiner Mutter durch eine Familienzusammenführung nach Norwegen ausreisen. Ich kam zu meinem Bruder und meiner Schwester, die damals schon vorher mit meinem Onkel als Bootsflüchtlinge übers Meer geflüchtet waren und mittlerweile eine neue Heimat in Norwegen gefunden haben.

Einige Jahre danach, traf unsere Mutter durch einen Zufall Onkel Dang bei einem vietnamesischen Neujahrsfest, das von einem vietnamesischen Flüchtlingsverein organisiert worden war. Der Onkel Dang war früher ein junger Offizier unter dem Befehl meines Vaters. Durch ihn erfuhr unsere Mutter viel über den Tod unseres Vaters und wie er im Krieg sein Leben geopfert hatte.

Onkel Dang erzählte, dass in den letzten schrecklichen Tagen vor der Kapitulation der südvietnamesischen Regierung die Truppen unter dem Kommando meines Vaters verpflichtet wurden, eine der wichtigsten Haupt-Nationalstraßen im Lande zu überwachen. Die Angriffe der Viet Cong aber wurden immer stärker fortgesetzt.

Dadurch wurde die Einheit meines Vaters zum größten Teil schwer verletzt. Es gab viele Tote und Verletzte; einer davon war mein Vater. In dieser schwierigen Situation dachte er vor allem an das Leben seiner Soldaten. Um sie vor den Besatzungseinheiten zu schützen, sagte er zu Onkel Dang, er solle sie bitte in Sicherheit bringen und sich zurückziehen. Mein Vater wollte mit ein paar mutigeren Soldaten

bis zum Schluss an der Front weiter kämpfen. Onkel Dang war sehr traurig über diese Entscheidung, dennoch verabschiedete er sich.

Seitdem hat Onkel Dang meinen Vater nie mehr gesehen. Als Kriegsgefangener traf Onkel Dang nach dem Kriegsende einige ehemalige Kameraden von damals im Umerziehungslager, die auch von der Besatzungsregierung festgenommen worden waren. Von denen erfuhr er, dass mein Vater sich sein Leben genommen hatte, bevor die Kommunisten sich ihm und seinen Männern näherten und in dem Gebiet eintrafen. In den letzten Sekunden nahm er sich das Leben um nicht als Gefangener zu enden.

Nach mehreren Jahren wurde Onkel Dang zur Haft verurteilt, weil er bei der Armee war. Mehrmals versuchte er zu entfliehen. Als er raus kam versuchte er mit anderen Landsleuten mit einem Fischerboot übers Meer zu flüchten. Er wurde von einer norwegischen Delegation aufgenommen und nach Norwegen gebracht und lebt dort bis heute.

Obwohl wir schon eine ganze Zeit wussten, dass mein Vater schon lange vermisst wurde; wir haben keine Lebenszeichen von ihm bekommen; war die Nachricht von seinem Tod ein Schock. Die Wahrheit machte unsere Mutter sehr traurig; noch nie habe ich meine Mutter so traurig gesehen wie in diesem Moment. Sie wurde danach sehr krank.

Eines Tages nach dem Abendessen sagte sie zu uns:

„Wir wollen ab heute dem 30.04.1975 gedenken. Vor allem uns an den Todestag unsers Vaters und seinen Männern erinnern, die für die Befreiung Süd Vietnams im Kampf gegen den Kommunismus umgekommen sind.“, Ich war auch sehr traurig, obwohl ich noch ein Kind war. Die einzige Erinnerung an unseren Vater ist ein Bild von ihm. Er war ein gutaussehender Offizier in Uniform. Das Bild hat die Mutter gut aufbewahrt. Auf dem Photo steht die Mutter neben ihm; sie sah sehr hübsch aus in Ao Dai.

Die Zeit verging schnell. Ich wurde älter mit der Zeit und ging aufs Gymnasium. In der Schule während des Geschichtsunterrichts bekamen wir nur Informationen über den Vietnam Krieg und die Amerikaner zu hören. Man erfuhr nichts über den Konflikt zwischen Nord-Vietnamesen; den Kommunisten; und den Südvietnamesen; der Republik Viet Nam.

Als Südvietnamesen haben wir viel gelitten, als der Krieg ausbrach. Ich machte mich auf den Weg zu Onkel Dang um mehr Informationen über Vietnamkrieg zu erhalten. Er als Augenzeuge konnte mir sicherlich mehr erzählen; vor allen Dingen war er mit meinem Vater an der Front gewesen. Ich erwartete eine Erklärung von ihm. Der Onkel Dang interessierte sich sehr für die aktuelle Situation in Vietnam. Er freute sich sehr, als ich ihm darum gebeten habe.

Durch ihn ist mir klar geworden, dass durch seine Liebe zur Heimat, die Liebe zur Heimat auch in mir wächst. Er hat mir Kraft, die Verpflichtung und die Hingabe gegeben wie ein Soldat für mein Land zu stehen. Eines Tages fragte ich ihn, ob er mir hilft einen vietnamesischen Tag in der Schule zu organisieren. Er fand meine Idee ausgezeichnet. Die Schulleitung und meine Mitschüler waren auch alle begeistert und hörten mit Aufmerksamkeit zu.

Jetzt verstehen sie, weshalb die Vietnamesen ihr Land verlassen haben. Seitdem treffe ich Onkel regelmäßiger. Von ihm lerne ich die Aufgabe, meinem Land als Vietnamesen zu dienen, zu erfüllen. Außerdem von den Menschenrechtsverletzungen, die die kommunistische Partei Vietnams an seinem Volk begeht. Er hat mich immer mehr inspiriert.

Dann habe ich angefangen an der Universität zu studieren. Ich war sehr beschäftigt mit meinem Studium, aber gleichzeitig habe ich auch gut darüber nachgedacht, wie wichtig es ist, sich über die Lage in meinem Land Gedanken zu machen. Ich habe Unterstützung von meiner Mutter bekommen. Ich war nun fest davon überzeugt, dass ich bei der Friedensbewegung für die wirkliche Freiheit und Demokratisierung Vietnams beitragen werden würde.

Seit dem Desaster vom 30.4.75 bis heute, den 30.4.05 - 30 Jahre nach der Eroberung Süd Vietnams durch die Armee des Nordens; wird das Land von der kommunistischen Partei regiert; einer Partei, die sehr stark unter dem Einfluss von China leidet. Die Kommunistische Partei Vietnams versucht durch wirtschaftliche Reformen den Lebenswandel so schnell wie möglich angenehmer zu gestalten, sodass die Bevölkerung nur noch an ihrem Alltagsleben beschäftigt sind.

Das Ziel der Reformen ist es, die Askese der Nachkriegszeit endlich zu überwinden und das Leben im Sozialismus amüsanter zu empfinden. Durch Unterhaltung und Wohlstand soll der Wille zur Unabhängigkeit und Freiheit in vergessen geraten.

Tanzbegabung, Schönheit, Fremdsprachen und Sittsamkeit sind die Einstellungsvoraussetzungen. Außerdem gibt es viel Korruptionen und Menschenhandel mit jungen Frauen und Mädchen, die ins Ausland verkauft werden.

Die Nordvietnamesen haben gegen die Südvietnamesen gekämpft. Die Viet Cong haben die „Unabhängigkeit“ mit Millionen Toten bezahlt, um nun das ins Land zu holen, was sie in drei Jahrzehnten hinausgejagt haben! Sie haben die USA besiegt um heute selber wieder wirtschaftlichen Kontakt zu den USA zu suchen.

Jedoch gibt es in den Medien keine Pressefreiheit. Die meisten wahren Geschichte werden vertuscht oder zensiert. Wer über die wahren Geschichten schreibt, wird bestraft oder festgenommen. Also nach dem Motto: „Ziel des Sozialismus sei es, dass die Menschen gut leben!“ Vom Massaker in Peking auf dem Platz des Himmlischen Friedens haben die Vietnamesen nichts gehört und die Regierung Vietnams dementiert den Vorfall. Die Unzufriedenheit in Bevölkerungen ist zwar groß, aber es fehlt momentan der Mut aufzustehen.

Im Namen der verstorbenen Soldaten und im Name derjenigen, die auf dem Weg in die Freiheit in Meer ertrunken sind, appelliere ich an die Vietnamesen im In- und Ausland, zusammen im Kampf um die Freiheit unseres Landes und bei seinem Wiederaufbau mitzuwirken. Damit wir Vietnamesen unsere Träume von Freiheit und Demokratie in unserem Land zu verwirklichen können.

Nguyen Minh Tam - NaUy 2/06
Deutsche Übersetzung / Lược dịch Lúa9

Nguồn: Internet E-mail by TS Tạ Cự Hải chuyển

Đăng ngày Chúa Nhật, October 21st, 2012
Ban Kỹ Thuật Khó 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND/SĐND, QL-VNCH